

۱- دستورالعمل مدیریت دفع سالم و بهداشتی لاشه حیوانات :

بر اساس بررسی های به عمل آمده مدیریت زیست محیطی بر لاشه ی جانوران آلوده مبحث بسیار با اهمیتی میباشد . تمامی ابعاد مربوط به حمل و نقل و دفن جانوران آلوده میتواند خطراتی را برای سلامت جامعه ایجاد نماید . لاشه حیوانات آلوده به عنوان مواد غیر قابل استفاده ای میباشد که باید به دقت تحت مدیریت قرار گیرند و در صورت عدم رعایت اصول و کوتاهی نمودن در اعمال اقدامات پیشگیرانه مخاطرات جدی را به دنبال خواهند داشت.

بنابراین دام مرده، تخم های از بین رفته و سایر مواد فسادپذیر بایستی تا ۴۸ ساعت پس از مرگ به منظور به حداقل رساندن بو، حشرات موذی، سرایت بیماری و احتمال آلودگی زیست محیطی مدیریت شوند. دام مرده مستعد تجزیه و فساد سریع می باشند. طیور نیز باید قبل از ۲۴ ساعت پس از مرگ مدیریت شوند. باید توجه داشت که دفن لاشه در توده ی کود دامی یا تاسیسات انباشت کود، اقدامی غیر اصولی و ناپذیرفتنی است. بدان علت که دفن لاشه در کود دامی منجر به تجزیه ی غیر هوازی آن شده و این پروسه به علت ناقص بودن و کند بودن دارای مشکل است ، چرا که حرارت تولید شده برای نابودی عوامل بیماریزا و پاتوژنها ناکافی می باشد.

بنابراین عملیات مدیریتی مناسب لاشه ی حیوانات در مراحل انتقال و تحویل ، کمپوست ، سایت دفن، گودالهای دفن میبایست شامل مراحل ذیل باشد:

انتقال و تحویل:

بطور کلی انتقال لاشه حیوانات به منظور تحویل به تولید کنندگان خوراک دام در صورت رعایت موازین بهداشتی و زیستمحیطی ، مجاز است (محصول نهایی باید مجوز سازمان دامپزشکی را اخذ نماید). چگونگی اجرای این گزینه توسط عواملی نظیر نوع و حجم لاشه و محل اجرای فرآیند تعیین می شود. تبدیل به کمپوست:

کمپوست نمودن لاشه حیوانات تنها محدود به لاشه ی طیور و دام کوچک میشود. محل سایت کمپوست باید حداقل ۹۰ متر از منابع و پهنه آبی فاصله داشته باشد. رعایت شرایط بهینه تجزیه، برای تضمین محصول نهایی کمپوست ضروری است.

سایت دفن:

لاشه حیوانات می توانند در سطح زمین به شرط داشتن مجوز مربوطه دفن شوند. نکته اینکه پس از دفن بایستی روی لاشه حداقل ۱ متر خاک ریخته شود تا جذب حشرات موذی به سایت به حداقل برسد.

گودالهای دفن:

گودالهای دفن اختصاصی زمانی مورد مصرف قرار می گیرد که سایر گزینه ها اشاره شده غیر عملی باشند. در این صورت شرایط زیر می بایست مورد توجه قرار گیرد:

۱. محل آن نباید نزدیکتر از ۱۲۰ متر نسبت به هرگونه چاه یا چشمه ای که بعنوان منبع آبی مورد استفاده قرار می گیرد، و یا نزدیکتر از ۹۰ متر از هرگونه آب سطحی باشد.
۲. انتهای کف گودال بایستی حداقل ۱ متر بالاتر از حداکثر سطح مورد انتظار سفره ی آب زیر زمینی باشد و لاشه سریعاً توسط حداقل ۱ متر خاک پوشانیده شود.
۳. گودال نباید بیشتر از ۷۰۰ کیلوگرم لاشه (یک دام بزرگ) را در خود جای دهد.
۴. گودالها می بایستی بطور متناوب در تمام محدوده ی زمین مورد استفاده قرار گیرد، نه اینکه به دفعات با هم استفاده شوند. درضمن محلهای گودال نیز بایستی در نقشه ی محدوده کاملاً مشخص بوده و گزارش شود.

انبار:

لاشه حیواناتی که به هر دلیل در محل بدون پوشش و برای اعمال عملیات مدیریتی آتی، نگهداری می شود بایستی تا زمانیکه بتوان آنها را بطور مناسب دفن نمود، بصورت یخ زده و خارج از دسترس حیوانات لاشه خوار نگهداری شود.